

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobců:

a) PRAETOR FINANCE, s. r. o., IČO 01450328
sídlem Hábova 2345/7, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Janem Lehovcem
sídlem Velehradská 88/1, 130 00 Praha 3

b) X, narozený X
bytem X

c) X, narozený X
bytem X

d) BD Hábova 1569, bytové družstvo, IČ 25673629
sídlem Hábova 1569/18, 155 00 Praha 5

e) Bytové družstvo Vlachova 1511, družstvo, IČ 25077139
sídlem Vlachova 1511/8, 155 00 Praha 5

f) Bytové družstvo LÉTO Vlachova 1512, družstvo, IČ 25077121

sídlem Vlachova 1512/6, 155 00 Praha 5

g) Bytové družstvo Vlachova, IČ 25650572
sídlem Vlachova 1510/10, 155 00 Praha 5

žalobci b), c), d), e), f) a g) zastoupení advokátkou
JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

za účasti:

Trigema Stodůlky a.s., IČO 04339142

sídlem Bucharova 2641/14, 158 00 Praha 5

zastoupena advokátem Mgr. Vojtěchem Fialou

sídlem Evropská 2758/11, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. MHMP 1809211/2020

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se zamítá.
- II. K žalobě žalobců b) až g) se rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 1. 2021, č. j. MHMP 1809211/2020, zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobce a) a žalovaný vzájemně nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům b) až g) do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 48 360 Kč, a to do rukou jejich zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí vydané Úřadem městské části Praha 13 dne 2. 7. 2019, č. j. P13 02308/2019, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Bytový dům Paprsek“ na pozemcích parc. č. 151/59, 155/17, 155/42, 155/43, 155/45, 155/129, 155/130, 155/131, 155/132, 160/2, 160/8, 160/13, 160/14, 160/15, 160/16, 160/36, 160/115, 160/117, 160/118, 160/119, 160/120, 160/121, 160/122, 162/87, 2186/1 v katastrálním území Stodůlky a zároveň dle § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 14 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

bezbariérové užívání staveb, povolena výjimka z bodu č. 2.0.2. přílohy č. 1 k vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.

2. Žaloba žalobců b) až g) byla u zdejšího soudu vedena původně pod sp. zn. 17 A 39/2021, avšak protože napadala totožné správní rozhodnutí jako žaloba žalobce a), došlo usnesením zdejšího

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

Žaloba žalobce a)

3. Žalobce a) uvádí, že jeho stavební záměr (ohledně kterého bylo zahájeno řízení o umístění stavby chronologicky jako první, již dne 6. 11. 2017) bezprostředně souvisí a ovlivňuje se se stavebním záměrem a stavbou osoby zúčastněné na řízení. Žalobce se předně domnívá, že žalovaný pochybil, když před vydáním napadeného rozhodnutí neověřil stav územního řízení týkajícího se umístění zamýšlené budoucí stavby žalobce na pozemcích žalobce. Pokud by tak žalovaný učinil, zjistil by, že již bylo ve věci vydáno územní rozhodnutí a všechny jeho úvahy týkající se koordinace a údajné neurčitosti stavebního záměru žalobce jsou chybné, resp. nadále nepoužitelné. Žalobce je navíc přesvědčen, že správní orgány byly povinny oba stavební záměry koordinovat i před vydáním územního rozhodnutí, které se týkalo stavby žalobce. Žalovaný se mýlí, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že to nebylo možné. Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona platí, že každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Podle § 18 odst. 3 stavebního zákona pak orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území. Podle § 19 odst. 1 písm. c) stavebního zákona se mají prověřovat problémy a rizika změn v území. Podle písm. e) stejného ustanovení se mají stanovovat podmínky pro změny v území s ohledem na stávající charakter a hodnoty v území a na využitelnost navazujícího území.
4. Žalobce a) ke svým tvrzením odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 57/2015 ze dne 20. 5. 2015. Protože řízení o stavebním záměru žalobce a) bylo zahájeno jako první, bylo povinností správních orgánů obou stupňů zajistit koordinaci obou záměrů a uzpůsobení záměru Trigemy tak, aby nedošlo k porušení právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu. Konkrétně měly správní orgány předně vzít do úvahy skutečnost, že Stavba ve vztahu k zamýšlenému stavebnímu záměru žalobce nesplňuje požadavky na vzájemné odstupy staveb a na denní osvětlení bytových jednotek. S tím souvisí i to, že provedením stavby Trigema dojde k zastínění pozemků a stavby žalobce (a stejně tak i zamýšlené budoucí stavby žalobce) nad míru přiměřenou poměrům.
5. Absence koordinace obou stavebních záměrů se projevila např. i v tom, že staveniště obou mají být umístěna na stejném pozemku parc. č. 160/117 v k. ú. Stodůlky (což je pozemek mezi oběma zamýšlenými budoucími stavbami). Pokud na pozemku ve stávajícím rozsahu umístí staveniště společnost Trigema, nebude plocha pozemku využitelná pro žalobce. Jiné vhodné staveniště v území k dispozici není.
6. Žalobce a) navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

Žaloba žalobců b)-g)

7. Žalobci b)-g) předně namítají, že záměr nerespektuje stabilizované území dle územního plánu. Napadené rozhodnutí posuzovalo část lokality vymezené ulicemi Flöglöva, Hostinského, Oistrachova a Jeremiášova. Prvostupňové rozhodnutí a závazné stanovisko orgánu územního plánování (MHMP, odbor územního rozvoje ze dne 13. 11. 2018, č. j. MHMP 1830610/2018) vymezuje lokalitu jako širší. Přezkumné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování (č. j. MMR-57028/2019-81-2 ze dne 8. 6. 2020) se vztahuje k mnohem rozsáhlejší lokalitě, mimo jiné i stavbám vzdáleným několik set metrů u jiných stanic metra. Žalobci tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí, napadené rozhodnutí i závazná stanoviska orgánu územního plánování definují území a lokalitu, od které je odvozována přípustnost záměru, různými způsoby bez toho, aby tyto odlišnosti řádně zdůvodnili. Odlišné vymezení území a lokality má přitom zcela zásadní vliv na určení výškové hladiny. Dále žalobci poukazují na to, že prvostupňové rozhodnutí, napadené rozhodnutí i závazná stanoviska orgánu územního plánování nesprávně vymezují území a lokalitu rozhodnout pro posouzení souladu se územním plánem, tj. možností umístit stavbu do stabilizovaného území, když opakovaně poukazují na jednotlivé výškové objekty umístěné v rozvojových (a nikoliv stabilizovaných) plochách. Podle žalobců došlo ke změně stanovené míry využití ploch bez změny územního plánu. Žalobci upozorňují na povinnost řádně odůvodnit přípustnost záměru ve stabilizovaném území.
8. Pokud jde o výškovou hladinu, dle územně analytických podkladů je u naprosté většiny pozemků v lokalitě výška zástavby v hladině VI, tj. 16 – 26m, s výjimkou několika málo vchodů panelových domů, které překračují tuto hladinu max. o 1,3 metrů (v jednom bodě). Žalobci proto mají za to, že výšková hladina v lokalitě byla nesprávně určena jako VII, tj. 21-40 metrů, namísto VI, tj. 16-26 metrů. Územní plán však výškovou hladinu definuje jako převládající výšku v charakteristickém vzorku zástavby v dané lokalitě vyjádřenou pomocí relativních výšek zástavby v těchto hladinách, tj. z jednotlivého překročení nižší výškové hladiny nelze automaticky dovozovat vyšší výškovou hladinu. Umísťovaná stavba je tak o 4-5 pater vyšší než stavby ve vymezené lokalitě a zároveň o polovinu vyšší. Z toho zcela nepochybně plyne nesprávné zařazení do výškové hladiny a v důsledku i určení souladu s územním plánem a jeho regulativy pro stabilizované území. Umísťovaná stavba svojí výškou není v území obvyklá, není ani nepatrně vyšší než stávající stavby.
9. Žalobci b)-g) tvrdí, že umísťovaná stavba nerespektuje urbanistický charakter zástavby sídliště. Jihozápadní město bylo již v soutěžním návrhu charakterizováno rozdílným urbanistickým záměrem každé čtvrti. Podrobný územní plán z roku 1971 řešil šest dílčích čtvrtí, z nichž dvě nebyly realizovány. Pozoruhodný urbanistický koncept celku a unikátní, poprvé se objevující pojetí jednotlivých čtvrtí jako urbanisticky a funkčně diferencovaných částí pro Stodůlky jsou pak typické polootevřené bloky domů. V případě Stodůlek byla začleněna i stávající vesnice. Charakteristickým prvkem bylo respektování stávajícího kostela, který se nachází ve středu sídliště. Centrem čtvrti tak měl být kostel, na který byly ponechány i volné průhledy. Závazné stanovisko však za centrum nepovažuje kostel, ale výškové budovy kolem náměstí Junkových. Umísťovaná stavba tuto urbanistickou koncepci nerespektuje, nedotváří ani nerehabilituje, ale naopak ji trvale poškozuje. Dle žalobců umísťovaná stavba zásadně zvyšuje intenzitu využití území, když nízkou zástavbu občanské vybavenosti sousedící s parkem nahrazuje lokální výškovou dominantou s převážně obytnou funkcí. Dle žalobců smyslem definice stabilizovaného území není a nemůže být ani umožnění intenzivnější výstavby, než je možné na nově

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

vymezovaných rozvojových zastavitelných územích. Navrhovaná stavba je rozsáhlejší než by bylo možné umístit v území určeném pro novou zástavbu (vzhledem k velikosti pozemku investora). Žalobci tvrdí, že ve vymezeném území není možné provést žádnou rozsáhlejší stavební činnost (i s ohledem na vlastnické vztahy a závazné technické požadavky – odstupové úhly, proslunění, osvětlení). Žalobci tvrdí, že odůvodnění zcela popírá regulativ zákazu rozsáhlé stavební činnosti, když jej stanoví tak volně, že veškerou možnou stavební činnost ve vymezeném území považuje za „nerozsáhlou“.

10. Žalobci b)-g) dále poukazují na to, že záměr přináší do dotčeného území několik stovek obyvatel (konkrétně 675), u kterých lze předpokládat, že se bude z velké části jednat o rodiny s dětmi, bez toho, aby pro ně zajistil kapacity v jeslích, školkách a školách. Obdobné platí i pro dostupnou lékařskou péči, kdy všichni lékaři v lokalitě mají plno a nepřijímají nové pacienty.
11. Podle žalobců b)-g) již v současné době je v lokalitě nedostatek parkovacích míst. Záměr přitom tuto situaci ještě zkomplikuje, neboť počítá pouze s 1,3 auty na byt. V současné době však průměrná pražská domácnost vlastní skoro dva automobily. Stanovisko MČ Praha 13, odboru dopravy uvádí, že v Hábově ulici přinese umístění stavby 10 parkovacích stání navíc oproti stávajícímu stavu. Doplněná dokumentace tvrdí, že v současné době je v ul. Hábova 30 parkovacích míst. Dle žalobců stávající stav ul. Hábova je 22+6+3+5 podélných stání, které se bez problémů užívají od vzniku sídliště. Celkově se tedy jedná o 36 parkovacích stání. Vybudováním 32 venkovních parkovacích stání tak nedojde k nahrazení plného počtu současných venkovních parkovacích stání (ani k nárůstu o 10 parkovacích stání, jak nesprávně tvrdí stanovisko MČ Praha 13, odboru dopravy).
12. Žalobci b)-g) namítají nejasný předmět řízení, když se jedná o bytový dům, ale posuzován byl záměr polyfunkčního domu. K tomu žalobci též namítají nesprávné posouzení otázky kácení dřevin.
13. Dle žalobců b)-g) bude překročeno únosné zatížení území a do nadlimitně zatíženého území nelze novou bytovou funkci bez dalších kompenzačních opatření vůbec umísťovat. Stavební úřad má povinnost zabývat se otázkou dodržení či překročení nejvyšších přípustných hodnot znečištění ovzduší nebo hlukové zátěže, a to s ohledem na stávající imisní a hlukové zatížení předmětné oblasti a nepochybné zvýšení zátěže z realizace záměru. Je obecně známou skutečností, že znečištěné ovzduší (zejména částicemi jemného polétavého prachu, na které se navazují další látky jako rakovinotvorný arsen a benzo(a)pyren) a nadlimitní hluková zátěž mají významný negativní vliv na lidské zdraví. Dále žalobci vyzdvihují, že se záměr se nachází v území se zvýšenou ochranou zeleně.
14. Žalobci b)-g) namítají též nedostatečné osvětlení staveb a narušení pohody bydlení.
15. Dále žalobci brojí proti požárně bezpečnostnímu řešení a v této souvislosti také tvrdí, že rozporovali věcnou správnost i nově předloženého požárně bezpečnostního řešení a závazného stanoviska HZS hl. m. Prahy. V rozporu s požadavky ustanovení § 149 správního řádu však již tyto nové podklady nebyly postoupeny nadřízenému orgánu k přezkumu jejich věcné správnosti a zákonnosti. Obdobné výhrady mají žalobci i vůči závaznému stanovisku z hlediska dopravy.
16. Dále žalobci b)-g) poukazují na věcně nesprávný inženýrskogeologický průzkum, ohrožení stavby metra a nestabilitu stavební jámy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

17. Žalobci mají za to, že nebyly dány řádné souhlasy k nakládání s majetkem hlavního města Prahy.
18. Dle žalobců b)-g) že stavební úřad nezákonně upustil od ohledání místa a (veřejného) ústního jednání.
19. Žalobci b)-g) poukazují na úbytek parkovacích míst po dobu výstavby. Dotčený orgán uvažuje stávající parkoviště kolmých stání v počtu 18 parkovacích stání. Těchto 18 stání má být po dobu výstavby nahrazeno provizorním parkovištěm pro rezidenty v počtu 18 stání na pozemcích MČ Praha 13 a soukromých vlastníků. Na stávajícím parkovišti v ul. Hábova je však 22 kolmých parkovacích stání a 5 užívaných podélných směrem západním, nikoliv 18. Navíc jsou tam i 4 jmenovitá invalidní stání, s jejichž náhradou dotčený orgán neuvažuje ani na náhradním parkovišti, které je pro tyto zdravotně postižené občany navíc velmi daleko. Projektová dokumentace ani napadená rozhodnutí navíc neřeší náhradu parkovacích stání v ulici Vlachova, která budou zrušena v souvislosti se zřízením vjezdu k náhradním parkovacím stáním a do stavebního dvora. Projektová dokumentace ani napadená rozhodnutí neřeší ohrožení dalších parkovacích míst pohybem těžkých stavebních strojů na stavenišť a z něj.
20. Žalobci b)-g) požadují zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Vyjádření žalovaného k žalobám

21. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám popírá jejich oprávněnost a z podstatné části přináší obdobnou argumentaci jako v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž i poukazuje na konkrétní pasáže obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí.
22. Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

23. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila k žalobě žalobce a), v případě žaloby ostatních žalobců svého práva nevyužila. Ve věci koordinace sousedních záměrů argumentuje obdobně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě i v žalobou napadeném rozhodnutí a rovněž navrhuje zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 16. 9. 2022, setrval žalobce a), žalovaný i zúčastněná osoba na svých dosavadních návrzích a argumentech. Žalobci b)-g) i jejich zástupkyně se z jednání omluvili. Při jednání soud zamítl důkazní návrhy, jak je všichni žalobci formulovali ve svých písemných žalobách, a to z důvodu nadbytečnosti, neboť dospěl k závěru, že k posouzení věci plně postačuje obsah správního spisu, jak jej předložil žalovaný soudu. Provedení navrhovaných důkazů by nepřispělo k dalšímu objasnění posuzované věci, a bylo by tak ne hospodárné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

Posouzení žaloby žalobce a)

26. Žaloba žalobce a) není důvodná.
27. Podstatu žalobních námitek žalobce a) tvoří jeho výhrady vůči neprovedení koordinace jeho záměru se záměrem zúčastněné osoby. Soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, která je obsažena zejména na jeho str. 24-26, a v podrobnostech na ni odkazuje. Soud souhlasí s žalovaným, že žádost žalobce o umístění stavby, byť podaná dříve než žádosti zúčastněné osoby, nebyla v takovém stadiu, aby ji bylo možné žádost zohlednit a koordinovat. Žádost žalobce byla podána bez potřebných podkladů a nebyla způsobilá k projednání, a to ani po opakovaném prodlužování lhůt pro její doplnění. Soud má dokonce za to, že opakovaným prodlužováním lhůt k doplňování žádosti a vyčkáváním, než žalobce a) konečně svou žádost řádně doplnění (což se stalo až téměř po dvou letech od podání žádosti), poskytl stavební úřad žalobci více vstřícnosti, než byl podle zákona povinen.
28. Žalovaný správně dovodil, že žádost žalobce nemohla sloužit jako podklad pro posouzení vzájemných vazeb (koordinaci) sousedních záměrů, a to zejména z hlediska odstupů a požadavků na denní osvětlení, kapacity sítí technické infrastruktury, limity zatížení území a životní prostředí, umístění stavenišť. Konečně nelze přehlédnout ani to, že v době vydání rozhodnutí prvního stupně na žádost zúčastněné osoby, nejenže o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto, ale tato žádost stále ještě nebyla způsobilá k projednání.
29. Z uvedených důvodů soud též shledává judikaturu, již argumentuje žalobce a) ve své žalobě, na nyní posuzovanou věc nepřiléhavou.

Posouzení žaloby žalobců b)-g)

30. Žaloba žalobců b)-g) je důvodná.
31. Žalobci b)-g) v podané žalobě vznášejí obdobné námitky jako v odvolání. Tam, kde soud neshledal jejich námitky důvodnými (viz dále), má však za to, že byly řádně a správně vypořádány žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud proto pro stručnost na toto vypořádání odkazuje. Současně se soud neztotožňuje s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, když napadené rozhodnutí poskytuje v adekvátní míře konkrétnosti odpověď na všechny odvolací námitky vznesené žalobci.
32. Pokud jde výškovou hladinu záměru, rozpor s územním plánem a otázku stabilizovaného území, lze odkázat na str. 9-11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde přináší argumentaci, že navrhovaný záměr s regulovanou výškou 39,9 m spadá do výškové hladiny VII (26 – 40 m), čím není založen rozpor s § 25 s nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (PSP). Žalovaný taktéž zdůraznil obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu, včetně revizního závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu.
33. Pokud jde o soulad s urbanistickou koncepcí, resp. urbanistickou strukturou zástavby, vypořádal se s touto otázkou žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zejména vyzdvihl, že aktuální znění územního plánu umožňuje ve stabilizovaném území dotvoření a rehabilitaci stabilizovaného území za předpokladu, že k ní nebude docházet prostřednictvím rozsáhlé stavební činnosti. Pokud to územní plán umožňuje, není nežádoucí stávající zástavbu doplňovat zástavbou soudobé moderní architektury, která pomáhá k modernizaci původní sídlištní zástavby. Pokud jde o namítané zvýšení intenzity

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

využití území, žalovaný se jí zabýval na str. 16-17 napadeného rozhodnutí, kdy posuzoval soulad navrhovaného záměru s § 20 PSP. Žalovaný (s částečným odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu) se zabýval dopadem umístění stavby na kvalitu prostředí s ohledem na rozsah stavby zohledněním jejího funkčního využití a nárůstu negativních jevů v území.

34. Co se týče kapacity občanské vybavenosti, žalovaný se jí zabýval na str. 14 napadeného rozhodnutí.
35. Žalovaný na str. 13 odkázal na vypořádání namítaného na str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí, kdy daná problematika spadá do kompetence posuzování dotčených orgánů.
36. Co se týče dopravy v klidu, zabýval se touto problematikou žalovaný na str. 20-21 napadeného rozhodnutí, přičemž za rozhodující považoval, zda e záměr má navržen příslušný počet parkovacích stání pro vlastní potřebu v souladu PSP. Dospěl k závěru, že PSP jsou dodrženy.
37. K otázce nejasnosti předmětu řízení se žalovaný podrobně a přesvědčivě vyjádřil na str. 10-12 napadeného rozhodnutí. K otázce kácení dřevin soud uvádí, že spadá do samostatného správního řízení, nikoli do řízení o umístění stavby.
38. Otázkou nadlimitního zatížení území se žalovaný zabýval na str. 13 napadeného rozhodnutí, přičemž především odkázal na podrobné vypořádání obsažené v závazných stanoviscích dotčených orgánů. Pokud jde o nepřiměřené zastínění zeleně, zabýval se touto otázkou žalovaný na str. 10-13 a 21-22 napadeného rozhodnutí.
39. Pokud jde o osvětlení staveb a pohodu bydlení, zabýval se jimi žalovaný na str. 14-17 napadeného rozhodnutí a také na toto vypořádání soud okazuje, neboť i s ním se ztotožňuje.
40. Obdobně námitkami mířícími na nesprávný inženýrskogeologický průzkum, ohrožení stavby metra a nestabilitu stavební jámy se žalovaný zabýval, a to na str. 18-19 napadeného rozhodnutí.
41. Pokud jde o nezákonné souhlasy k nakládání s městským majetkem, soud se plně ztotožňuje se stavebním úřadem, že souhlas udělovaný v rámci územního či stavebního řízení ve smyslu § 184a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, je vyjádřením vůle v rámci veřejnoprávního řízení. Nepředstavuje však „trvalou dispozici“ ve smyslu soukromoprávním. Nejde o dispozici s majetkem ve smyslu § 36 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze.
42. Otázkou veřejného ústního jednání se žalovaný zabýval na str. 19-20 a i v tomto bodě s ním soud souhlasí.
43. současných venkovních parkovacích stání (ani k nárůstu o 10 parkovacích stání, jak nesprávně tvrdí stanovisko MČ Praha 13, odboru dopravy).
44. Žalobci b)-g) namítají nejasný předmět řízení, když se jedná o bytový dům, ale posuzován byl záměr polyfunkčního domu. K tomu žalobci též namítají nesprávné posouzení otázky kácení dřevin.
45. Dle žalobců b)-g) bude překročeno únosné zatížení území a do nadlimitně zatíženého území nelze novou bytovou funkci bez dalších kompenzačních opatření vůbec umísťovat. Stavební úřad má povinnost zabývat se otázkou dodržení či překročení nejvyšších

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

přípustných hodnot znečištění ovzduší nebo hlukové zátěže, a to s ohledem na stávající imisní a hlukové zatížení předmětné oblasti a nepochybné zvýšení zátěže z realizace záměru. Je obecně známou skutečností, že znečištěné ovzduší (zejména částicemi jemného polétavého prachu, na které se navazují další látky jako rakovinotvorný arsen a benzo(a)pyren) a nadlimitní hluková zátěž mají významný negativní vliv na lidské zdraví. Dále žalobci vyzdvihují, že se záměr se nachází v území se zvýšenou ochranou zeleně.

46. Žalobci b)-g) namítají též nedostatečné osvětlení staveb a narušení pohody bydlení.
47. Dále žalobci brojí proti požárně bezpečnostnímu řešení a v této souvislosti také tvrdí, že rozporovali věcnou správnost i nově předloženého požárně bezpečnostního řešení a závazného stanoviska HZS hl. m. Prahy. V rozporu s požadavky ustanovení § 149 správního řádu však již tyto nové podklady nebyly postoupeny nadřízenému orgánu k přezkumu jejich věcné správnosti a zákonnosti. Obdobné výhrady mají žalobci i vůči závaznému stanovisku z hlediska dopravy.
48. Dále žalobci b)-g) poukazují na věcně nesprávný inženýrskogeologický průzkum, ohrožení stavby metra a nestabilitu stavební jámy.
49. Žalobci mají za to, že nebyly dány řádné souhlasy k nakládání s majetkem hlavního města Prahy.
50. Dle žalobců b)-g) že stavební úřad nezákonně upustil od ohledání místa a (veřejného) ústního jednání.
51. Žalobci b)-g) poukazují na úbytek parkovacích míst po dobu výstavby. Dotčený orgán uvažuje stávající parkoviště kolmých stání v počtu 18 parkovacích stání. Těchto 18 stání má být po dobu výstavby nahrazeno provizorním parkovištěm pro rezidenty v počtu 18 stání na pozemcích MČ Praha 13 a soukromých vlastníků. Na stávajícím parkovišti v ul. Hábova je však 22 kolmých parkovacích stání a 5 užívaných podélných směrem západním, nikoliv 18. Navíc jsou tam i 4 jmenovitá invalidní stání, s jejichž náhradou dotčený orgán neuvažuje ani na náhradním parkovišti, které je pro tyto zdravotně postižené občany navíc velmi daleko. Projektová dokumentace ani napadená rozhodnutí navíc neřeší náhradu parkovacích stání v ulici Vlachova, která budou zrušena v souvislosti se zřízením vjezdu k náhradním parkovacím stáním a do stavebního dvora. Projektová dokumentace ani napadená rozhodnutí neřeší ohrožení dalších parkovacích míst pohybem těžkých stavebních strojů na stavenišť a z něj.
52. Žalobci b)-g) požadují zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Vyjádření žalovaného k žalobám

53. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám popírá jejich oprávněnost a z podstatné části přináší obdobnou argumentaci jako v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž i poukazuje na konkrétní pasáže obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí.
54. Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

55. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila k žalobě žalobce a), v případě žaloby ostatních žalobců svého práva nevyužila. Ve věci koordinace sousedních záměrů argumentuje

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

obdobně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě i v žalobou napadeném rozhodnutí a rovněž navrhuje zamítnutí žaloby.

56. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
57. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 16. 9. 2022, setrval žalobce a), žalovaný i zúčastněná osoba na svých dosavadních návrzích a argumentech. Žalobci b)-g) i jejich zástupkyně se z jednání omluvili. Při jednání soud zamítl důkazní návrhy, jak je všichni žalobci formulovali ve svých písemných žalobách, a to z důvodu nadbytečnosti, neboť dospěl k závěru, že k posouzení věci plně postačuje obsah správního spisu, jak jej předložil žalovaný soudu. Provedení navrhovaných důkazů by nepřispělo k dalšímu objasnění posuzované věci, a bylo by tak nehospodárné.

Posouzení žaloby žalobce a)

58. Žaloba žalobce a) není důvodná.
59. Podstatu žalobních námitek žalobce a) tvoří jeho výhrady vůči neprovedení koordinace jeho záměru se záměrem zúčastněné osoby. Soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, která je obsažena zejména na jeho str. 24-26, a v podrobnostech na ni odkazuje. Soud souhlasí s žalovaným, že žádost žalobce o umístění stavby, byť podaná dříve než žádosti zúčastněné osoby, nebyla v takovém stadiu, aby ji bylo možné žádost zohlednit a koordinovat. Žádost žalobce byla podána bez potřebných podkladů a nebyla způsobilá k projednání, a to ani po opakovaném prodlužování lhůt pro její doplnění. Soud má dokonce za to, že opakovaným prodlužováním lhůt k doplňování žádosti a vyčkáváním, než žalobce a) konečně svou žádost řádně doplnění (což se stalo až téměř po dvou letech od podání žádosti), poskytl stavební úřad žalobci více vstřícnosti, než byl podle zákona povinen.
60. Žalovaný správně dovodil, že žádost žalobce nemohla sloužit jako podklad pro posouzení vzájemných vazeb (koordinaci) sousedních záměrů, a to zejména z hlediska odstupů a požadavků na denní osvětlení, kapacity sítí technické infrastruktury, limity zatížení území a životní prostředí, umístění stavenišť. Konečně nelze přehlédnout ani to, že v době vydání rozhodnutí prvního stupně na žádost zúčastněné osoby, nejenže o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto, ale tato žádost stále ještě nebyla způsobilá k projednání.
61. Z uvedených důvodů soud též shledává judikaturu, již argumentuje žalobce a) ve své žalobě, na nyní posuzovanou věc nepřiléhavou.

Posouzení žaloby žalobců b)-g)

62. Žaloba žalobců b)-g) je důvodná.
63. Žalobci b)-g) v podané žalobě vznášejí obdobné námitky jako v odvolání. Tam, kde soud neshledal jejich námitky důvodnými (viz dále), má však za to, že byly řádně a správně vypořádány žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud proto pro stručnost na toto vypořádání odkazuje. Současně se soud neztotožňuje s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, když napadené rozhodnutí poskytuje v adekvátní míře konkrétnosti odpověď na všechny odvolací námitky vznesené žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

64. Pokud jde o výškovou hladinu záměru, rozpor s územním plánem a otázku stabilizovaného území, lze odkázat na str. 9-11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde přináší argumentaci, že navrhovaný záměr s regulovanou výškou 39,9 m spadá do výškové hladiny VII (26 – 40 m), čím není založen rozpor s § 25 s nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (PSP). Žalovaný taktéž zdůraznil obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu, včetně revizního závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu.
65. Pokud jde o soulad s urbanistickou koncepcí, resp. urbanistickou strukturou zástavby, vypořádal se s touto otázkou žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zejména vyzdvihl, že aktuální znění územního plánu umožňuje ve stabilizovaném území dotvoření a rehabilitaci stabilizovaného území za předpokladu, že k ní nebude docházet prostřednictvím rozsáhlé stavební činnosti. Pokud to územní plán umožňuje, není nežádoucí stávající zástavbu doplňovat zástavbou soudobé moderní architektury, která pomáhá k modernizaci původní sídlištní zástavby. Pokud jde o namítané zvýšení intenzity využití území, žalovaný se jí zabýval na str. 16-17 napadeného rozhodnutí, kdy posuzoval soulad navrhovaného záměru s § 20 PSP. Žalovaný (s částečným odkazem na rozhodnutí stavebního úřadu) se zabýval dopadem umístění stavby na kvalitu prostředí s ohledem na rozsah stavby zohledněním jejího funkčního využití a nárůstu negativních jevů v území.
66. Co se týče kapacity občanské vybavenosti, žalovaný se jí zabýval na str. 14 napadeného rozhodnutí.
67. Žalovaný na str. 13 odkázal na vypořádání namítaného na str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí, kdy daná problematika spadá do kompetence posuzování dotčených orgánů.
68. Co se týče dopravy v klidu, zabýval se touto problematikou žalovaný na str. 20-21 napadeného rozhodnutí, přičemž za rozhodující považoval, zda e záměr má navržen příslušný počet parkovacích stání pro vlastní potřebu v souladu PSP. Dospěl k závěru, že PSP jsou dodrženy.
69. K otázce nejasnosti předmětu řízení se žalovaný podrobně a přesvědčivě vyjádřil na str. 10-12 napadeného rozhodnutí. K otázce kácení dřevin soud uvádí, že spadá do samostatného správního řízení, nikoli do řízení o umístění stavby.
70. Otázkou nadlimitního zatížení území se žalovaný zabýval na str. 13 napadeného rozhodnutí, přičemž především odkázal na podrobné vypořádání obsažené v závazných stanoviscích dotčených orgánů. Pokud jde o nepřiměřené zastínění zeleně, zabýval se touto otázkou žalovaný na str. 10-13 a 21-22 napadeného rozhodnutí.
71. Pokud jde o osvětlení staveb a pohodu bydlení, zabýval se jimi žalovaný na str. 14-17 napadeného rozhodnutí a také na toto vypořádání soud okazuje, neboť i s ním se ztotožňuje.
72. Obdobně námitkami mířícími na nesprávný inženýrskogeologický průzkum, ohrožení stavby metra a nestabilitu stavební jámy se žalovaný zabýval, a to na str. 18-19 napadeného rozhodnutí.
73. Pokud jde o nezákonné souhlasy k nakládání s městským majetkem, soud se plně ztotožňuje se stavebním úřadem, že souhlas udělovaný v rámci územního či stavebního řízení ve smyslu § 184a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, je vyjádřením vůle v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

veřejnoprávního řízení. Nepředstavuje však „trvalou dispozici“ ve smyslu soukromoprávním. Nejde o dispozici s majetkem ve smyslu § 36 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze.

74. Otázkou veřejného ústního jednání se žalovaný zabýval na str. 19-20 a i v tomto bodě s ním soud souhlasí.
75. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce a) není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
76. V případě žaloby žalobců b)-g) soud se shora uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Věc současně vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
77. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
78. Pokud jde o náklady řízení žalobce a), ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žalobce a) a žalovaný nemají vzájemně právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
79. Pokud jde o náklady žalobců b)-g), mají vzhledem ke svému úspěchu ve věci nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 48 360 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 18 000 Kč a nákladů zastoupení advokátkou, které náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) za každého ze zastoupených žalobců, snižena o 20 % v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 4 960 Kč za každého ze šesti žalobců, celkem 29 760 Kč, a dále paušální náhrada za 2 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 600 Kč. K paušální náhradě hotových výdajů soud podotýká, že ji nenásobil počtem žalobců, přičemž pro stručnost soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, s jehož argumentací uvedenou v prvním odstavci bodu Ad 10) se soud plně ztotožňuje; Nejvyšší soud zde ostatně poukazuje i na praxi Nejvyššího správního soudu.
80. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Žádnou povinnost soud této osobě neuložil, tudíž na náhradu nákladů řízení nemá právo.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

81. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce a) není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

82. V případě žaloby žalobců b)-g) soud se shora uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Věc současně vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
83. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
84. Pokud jde o náklady řízení žalobce a), ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žalobce a) a žalovaný nemají vzájemně právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
85. Pokud jde o náklady žalobců b)-g), mají vzhledem ke svému úspěchu ve věci nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 48 360 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 18 000 Kč a nákladů zastoupení advokátkou, které náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) za každého ze zastoupených žalobců, snižena o 20 % v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 4 960 Kč za každého ze šesti žalobců, celkem 29 760 Kč, a dále paušální náhrada za 2 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 600 Kč. K paušální náhradě hotových výdajů soud podotýká, že ji nenásobil počtem žalobců, přičemž pro stručnost soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014, s jehož argumentací uvedenou v prvním odstavci bodu Ad 10) se soud plně ztotožňuje; Nejvyšší soud zde ostatně poukazuje i na praxi Nejvyššího správního soudu.
86. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Žádnou povinnost soud této osobě neuložil, tudíž na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

OPRAVNÉ USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Milanem Tauberem ve věci

žalobců:

a) PRAETOR FINANCE, s. r. o., IČO 01450328
sídlem Hábova 2345/7, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Janem Lehovcem
sídlem Velehradská 88/1, 130 00 Praha 3

b) X, narozený X
bytem X

c) X, narozený X
bytem X

d) BD Hábova 1569, bytové družstvo, IČ 25673629
sídlem Hábova 1569/18, 155 00 Praha 5

e) Bytové družstvo Vlachova 1511, družstvo, IČ 25077139
sídlem Vlachova 1511/8, 155 00 Praha 5

f) Bytové družstvo LÉTO Vlachova 1512, družstvo, IČ 25077121

sídlem Vlachova 1512/6, 155 00 Praha 5

g) Bytové družstvo Vlachova, IČ 25650572
sídlem Vlachova 1510/10, 155 00 Praha 5

žalobci b), c), d), e), f) a g) zastoupení advokátkou
JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

za účasti:

Trigema Stodůlky a.s., IČO 04339142
sídlem Bucharova 2641/14, 158 00 Praha 5
zastoupena advokátem Mgr. Vojtěchem Fialou
sídlem Evropská 2758/11, 160 00 Praha 6

o opravě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

I. Odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102, se opravuje tak, že dosavadní odstavce 43 až 80 se nahrazují takto:

43. Pokud jde o námitku týkající se dopravy v klidu po dobu výstavby (úbytek parkovacích míst), pak se žalovaný s obdobnou odvolací námitkou vypořádal na str. 20 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že nelze dovodit z žádného ustanovení právního předpisu, že v rámci stanovení zásad organizace výstavby musí při náhradě rušených parkovacích stání po dobu výstavby počet náhradních parkovacích míst přesně do jednoho odpovídat počtu rušených parkovacích míst. Jak ostatně zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, náhradní parkování má být zajištěno dostatečně. Žalovaný v tomto směru argumentuje velikostí plochy náhradního parkování. Jestliže žalobce zdůrazňuje, že je třeba zohlednit i plochu pro manipulaci s vozidly (a de facto ji tak od celkové plochy náhradního parkování odečíst), pak ovšem přitom žalobce nijak nedokládá a nijak konkrétně nespecifikuje, že v takovém případě a proč bude náhradní parkování zajištěno nedostatečně a vlastně se tak jen omezuje na obecné, nikoli dostatečně konkrétní a podložené vyvracení argumentace žalovaného. Obdobně žalobce nepodkládá své spekulativní tvrzení, že dojde k ohrožení dalších parkovacích míst pohybem těžkých stavebních strojů na stavenišťě a z něj.
44. Potud tedy soud souhlasí s vypořádáním odvolacích námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí, které žalobci b)-g) učinili i předmětem své žaloby, a v podrobnostech – jak již ostatně uvedl výše – na ně odkazuje. Ve zbytku však soud shledal jejich žalobu důvodnou.
45. Soud se ztotožnil s námitkami žalobců b)-g), že v rozporu s procesními předpisy nebyla opatřena revizní závazná stanoviska Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru (GŘ HZS) ve věci požárně bezpečnostního řešení a Magistrátu hlavního města Prahy k závaznému stanovisku silničního správního úřadu.
46. Nejprve se soud vyjádří k otázce revizního závazného stanoviska k závaznému stanovisku silničního správního úřadu. K závaznému stanovisku Úřadu městské části Praha 13 ze dne 15. 8. 2017, č. j. P13-37915/2017/Jr, Magistrát hlavního města Prahy ve svém sdělení ze dne 12. 6. 2020, č. j. MHMP-899473/2020/O4/Kf, uvedl, že závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 13 jakožto silničního správního úřadu je „*právně vadné*“ a že by je měl podle § 149 odst. 6 správního řádu „*pro jeho nezákonnost zrušit*“. Současně však magistrát uvedl, že takový postup je vyloučen § 4 odst. 9 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení lze dle magistrátu nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu vydané pro účely řízení podle stavebního zákona zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, a to postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu. Na tento postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení dle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt dle § 96 správního řádu s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu. Jelikož závazné stanovisko bylo vydáno dne 15. 8. 2017, roční lhůta pro zrušení závazného stanoviska dle magistrátu již uplynula.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

47. Tento právní názor je v rozporu s konstantní judikaturou správních soudů, která vychází z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019-91, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 4142/2021. V citovaném rozsudku se uvádí:

35. Soud je názoru, že žalovaný vyložil § 4 odst. 9 stavebního zákona chybně a že zvláštní právní úprava přezkumu závazných stanovisek obsažená ve stavebním zákoně nebránila „standardnímu“ přezkumu závazného stanoviska v odvolacím řízení postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu.

36. Soud nejprve předesílá, že správní řád umožňuje dvě procesní formy přezkumu závazného stanoviska dotčeného orgánu, a to v odvolacím řízení (§ 149 odst. 5 správního řádu) a v přezkumném řízení (§ 149 odst. 6 správního řádu), na čemž zákon č. 225/2017 Sb. nic nezměnil. Zvláštní úprava obsažená v § 4 odst. 9 stavebního zákona, která se vztahuje na závazná stanoviska vydávaná pro účely řízení vedených dle stavebního zákona, vylučuje možnost vést ve vztahu k závaznému stanovisku přezkumné řízení mimo rámec odvolacího řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu. V obecném režimu dle § 149 odst. 6 správního řádu lze vést ve vztahu k závaznému stanovisku přezkumné řízení jak před podáním odvolání proti rozhodnutí podmíněnému závazným stanoviskem, tak po provedení odvolacího řízení. Stavební zákon nově umožňuje provést přezkumné řízení toliko v souvislosti s odvolacím řízením v rámci řízení dle stavebního zákona. Z věty druhé § 4 odst. 9 stavebního zákona nelze jednoznačně dovodit, že by se ustanovení o přezkumném řízení měla vztáhnout též na případy, kdy proti závaznému stanovisku směřují odvolací námitky obsažené v odvolání proti rozhodnutí vydanému dle stavebního zákona. Dané ustanovení není formulováno natolik jednoznačně, aby z něj bylo možné dovodit, že vylučuje postup dle § 149 odst. 5 správního řádu. Je třeba od sebe odlišovat situaci, kdy je proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost či správnost závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, a situaci, kdy odvolání podané proti rozhodnutí stavebního úřadu nezpochybňuje zákonnost ani správnost závazných stanovisek. V prvním případě je třeba odvolání vyřídit postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu, tedy předložit jej spolu se závazným stanoviskem nadřízenému orgánu dotčeného orgánu a vyčkat vydání závazného stanoviska nadřízeného orgánu, jenž posoudí zákonnost i správnost závazného stanoviska a buď ho potvrdí, nebo změní. V druhém případě přichází v úvahu přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu pouze v procesní formě přezkumného řízení, k němuž dá podnět např. stavební úřad nebo sám dotčený orgán, který závazné stanovisko vydal, nebo přezkumné řízení provede nadřízený orgán dotčeného orgánu na základě vlastních poznatků. Právě na tento druhý případ, tedy situaci, kdy lze závazné stanovisko přezkoumat bez toho, že by bylo napadeno odvolací námitkou, míří druhá věta § 4 odst. 9 stavebního zákona.

37. Pouze právě uvedený závěr má soud za ústavněkonformní. K tomu je třeba uvést s odkazem na konkrétní skutkové okolnosti dané věci, že žalobkyně reálně neměla možnost uplatňovat své stanovisko či podat vyjádření ve věci souhlasu s odnětím půdy ze ZPF předtím, než bylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany ZPF (dne 2. 11. 2017). Žalobkyně mohla závazné stanovisko napadnout podnětem na provedení přezkumného řízení, což také učinila, ovšem přezkumné řízení je dozorčím opravným prostředkem, který není v dispozici žalobkyně. Za této situace

tedy jednala žalobkyně zcela racionálně a přes existenci nesouhlasného závazného stanoviska podala žádost o vydání územního rozhodnutí (dne 26. 2. 2018). V řízení před stavebním úřadem neměla žalobkyně žádnou možnost jak nesouhlasné závazné stanovisko zvrátit, zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí proto nemohla odvrátit (rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 3. 2018). Tím se jí však současně otevřela možnost podat odvolání proti zamítavému rozhodnutí stavebního úřadu a v souvislosti s tím napadnout zákonnost i správnost závazného stanoviska dle § 149 odst. 5 správního řádu. Žalovaný požádal Ministerstvo životního prostředí o potvrzení či změnu jeho závazného stanoviska dne 22. 5. 2018. Pokud by se měl na postup ministra aplikovat § 4 odst. 9 věta druhá stavebního zákona, jak jej vykládá žalovaný, měl ministr na vydání revizního stanoviska více než 5 měsíců. Jen proto, že ministr nebyl schopen v této značně dlouhé lhůtě vydat revizní stanovisko, nemůže být žalobkyně vystavena nepříznivým procesním následkům s tím spojeným, které sama nezavinila ani se na nich nijak nepodílela. Jestliže by po uplynutí jednorocní lhůty skutečně nebylo možné závazné stanovisko k řádně uplatněné odvolací námitce přezkoumat, byla by žalobkyně zcela zbavena možnosti domoci se úplného správního přezkumu v souladu se zásadou dvouinstančnosti. Je zcela neakceptovatelné, aby se žádný správní orgán nevypořádal s řádně uplatněnými odvolacími námitkami žalobkyně. Závěr žalovaného obsažený v jeho odůvodnění, že on není oprávněn zabývat se otázkami ochrany ZPF, a tudíž zůstanou odvolací námitky směřující proti závaznému stanovisku zcela nevypořádané, je neakceptovatelný. Jedním z teoreticky možných řešení nastalé situace by bylo, kdyby se s těmito odvolacími námitkami poté, co zanikla možnost vydání revizního stanoviska v důsledku uplynutí lhůty dle § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona, vypořádal sám žalovaný, což je ovšem v rozporu s odvětvovým principem výkonu státní správy, který je základem organizace veřejné správy v České republice. Nejen že žalovaný jakožto obecný stavební úřad postrádá odbornou způsobilost v oblasti ochrany ZPF, ale ani není orgánem zapojeným do uplatňování státní politiky ochrany ZPF, tedy obeznámen s východisky uplatňování veřejného zájmu na ochraně ZPF. Krajský úřad je sice současně též orgánem ochrany ZPF, který ovšem v dané věci postrádá věcnou příslušnost k jakémukoli vyjádření k otázkám ochrany ZPF, natož k faktickému přezkumu závazného stanoviska nadřízeného orgánu ochrany ZPF. Ústavněkonformní je proto pouze takový výklad § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona, který limituje jeho dosah na přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu nadřízeným orgánem v situaci, kdy žádná odvolací námitka nesměřuje proti závaznému stanovisku. Pouze za této situace totiž nemůže být na újmu subjektivním právům účastníků řízení dle stavebního zákona, tratit může pouze veřejný zájem, k jehož ochraně by přezkumné řízení provedené ex officio směřovalo. Naproti tomu provedení odvolacího přezkumu dle § 149 odst. 5 správního řádu by bylo § 4 odst. 9 větou druhou stavebního zákona nedotčeno.

38. Ke shodnému závěru dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 51 A 49/2019 – 81 (viz zejména bod 51, rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz). Odkázat lze i na závěry doktríny (Vedral, J. K přezkumu závazných stanovisek podle novely stavebního zákona. *Stavební právo. Bulletin.* 3/2017). Na okraj k této otázce soud souladně se žalobkyní uvádí, že spornost § 4 odst. 9 až 11 dokládá i stížnost skupiny senátorů, kteří vedle omezení přezkumu závazných stanovisek

napadli i některá další ustanovení novelizace, která byla provedena zákonem č. 225/2017 Sb. (věc vedená u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 22/17, doposud nebylo rozhodnuto). Soud má nicméně zato, že dané ustanovení umožňuje ústavněkonformní výklad, a proto nevyčkával rozhodnutí Ústavního soudu ani sám návrh na zrušení části zákona nepodal.

39. *Soud si je vědom odlišného právního názoru, který zaujal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2020 – 54. Právní názor městského soudu je založen na hypotéze, že gramatický výklad § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona nepřipouští jiný výklad, než že po uplynutí jednoho roku od vydání závazného stanoviska ho nelze přezkoumat postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu. Argument, že se toto ustanovení vztahuje pouze na přezkumné řízení, městský soud odmítl s tím, že přezkumné řízení je upraveno § 4 odst. 10 stavebního zákona, přičemž není racionální připisovat zákonodárci úmysl duplicitní úpravy téže otázky ve dvou ustanoveních. Zdejší soud má východiska městského soudu za nesprávná. Ustanovení § 4 odst. 10 stavebního zákona sice upravuje možnost provést přezkum v režimu přezkumného řízení, ale pouze ve vztahu k (druhostupňovému) závaznému stanovisku vydanému nadřízeným orgánem dotčeného orgánu, jenž vydal (prvostupňové) závazné stanovisko. Pokud tedy zdejší soud výše dospěl k závěru, že § 4 odst. 9 věta druhá stavebního zákona dopadá na přezkumné řízení ve vztahu k (prvostupňovému) závaznému stanovisku dotčeného orgánu, je zřejmé, že předmětem regulace § 4 odst. 9 a 10 stavebního zákona jsou dvě odlišné procesní situace, nejedná se o duplicitní úpravu téhož. Ustanovení § 4 odst. 9 stavebního zákona rozhodně není formulačně jednoznačné, neboť nelze jednoznačně dovodit, zda míří na odvolací přezkum dle § 149 odst. 5 nebo na přezkumné řízení dle § 149 odst. 6 správního řádu.*
40. *V neposlední řadě je třeba zmínit, že i kdyby bylo možné přisvědčit názoru žalovaného (a Městského soudu v Praze), pak lhůta jednoho roku dle § 96 správního řádu se týká zahájení přezkumného řízení, nikoliv vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, která je upravena v § 97 odst. 2 správního řádu a činí 15 měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Co se rozumí zahájením přezkumného řízení v případě, kdy je přezkum závazného stanoviska zahájen podáním odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, je obtížné určit (to samo o sobě nasvědčuje tomu, že § 4 odst. 9 stavebního zákona se vztahuje na přezkumné řízení, které lze sice uskutečnit pouze v souvislosti s odvolacím řízením, ale nezávisle na odvolání). V dané situaci by okamžik zahájení přezkumného řízení byl nejblíže podání odvolání, popř. postoupení odvolání žalovaným nadřízenému orgánu dotčeného orgánu (Kliková, A., Průcha, P. Závazná stanoviska a jejich přezkum po nejnovějších změnách stavebního zákona. Forenzní vědy, právo, kriminalistika. 1/2018. dostupné na <https://www.vsfz.cz/periodika/forenzni-vedy-2018-1.pdf>). Oba tyto úkony nastaly v dané věci před uplynutím lhůty jednoho roku od vydání závazného stanoviska. Revizní stanovisko ministr vydal před uplynutím lhůty 15 měsíců od vydání závazného stanoviska, tedy v souladu s § 97 odst. 2 správního řádu. I za této situace tedy nebyl důvod, aby žalovaný k reviznímu stanovisku ministra nepřihlédl.*
41. *Soud shrnuje, že právní názor žalovaného, podle něž nebylo závazné stanovisko možno podrobit postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, je nezákonný...*

48. Z citovaného rozsudku tak lze shrnout, že § 4 odst. 9 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2020, nijak nedopadá na přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu při odvolání proti rozhodnutí podle stavebního zákona, jestliže proti závaznému stanovisku směřuje odvolací námitka. Přezkum závazného stanoviska v odvolacím řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu není ustanovením § 4 odst. 9 zákona o územním plánování a stavebním řádu jakkoliv dotčen či limitován. Napadené rozhodnutí žalovaného tak vychází z nezákonného závazného stanoviska silničního správního úřadu.
49. Obdobně ani v případě koordinovaného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 14. 8. 2017, č. j. HSAA-9633-3/2017, nemohl být ze shodných důvodů přezkum revizním závazným stanoviskem v odvolacím řízení ze strany Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru limitován lhůtou dle § 4 odst. 9 stavebního zákona. Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru sdělením ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-182689-7/PO-PRE-2019, sice odmítlo s odkazem na předmětnou lhůtu koordinované závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy zrušit nebo změnit, nicméně velmi podrobně ve svém sdělení vymezilo, v jakých nedostacích koordinovaného závazného stanoviska shledává nezákonnost.
50. V rámci odvolacího řízení následně vyvinula zúčastněná osoba aktivitu k nápravě a předložila upravené požárně bezpečnostní řešení doprovázené i novým závazným stanoviskem Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy ze dne 6. 8. 2020, č. j. HSAA-11070-3/2020, ovšem na tomto ustalo. To považuje soud za procesně vadné. Přestože odvolatelé dostali možnost vyjádřit se k upravenému požárně bezpečnostnímu řešení i novému závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy a vznesli výhrady vůči novému závaznému stanovisku Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy, nebylo vyžádáno v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu revizní závazné stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru, jež by přezkoumalo nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy.
51. Jakkoli za procesně nejčistší by bylo možno považovat po vydání sdělení Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-182689-7/PO-PRE-2019, že by odvolací orgán (žalovaný) rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a uložil opatření nového závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy, považuje soud za akceptovatelný a zachovávající v dostatečné míře procesní práva postup – jak již naznačil výše – spočívající v opatření nového závazného stanoviska v průběhu odvolacího řízení, avšak jen za předpokladu, že by na výhrady odvolatelů vznesené vůči novému závaznému stanovisku mohlo být způsobem podle § 149 odst. 7 reagováno revizním stanoviskem.
52. Soud nepřehlédl, že se žalovaný snažil zejména na str. 27-28 napadeného rozhodnutí vypořádat s výhradami uvedenými ve sdělení Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-182689-7/PO-PRE-2019. To by obecně vzato bylo možno kvitovat. V posuzované věci však procesně vadné je, že ač bylo doloženo do řízení nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy s novým obsahem, k němu –

přes výtky odvolatelů vůči jeho obsahu – nebylo opatřeno revizní závazné stanovisko Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru.

53. V tomto směru tak vychází žalobou napadené rozhodnutí ze závazného stanoviska, které nebylo podrobeno přezkumu správním orgánem nadřízeným dotčenému správnímu orgánu, ač se tak stát mělo.

54. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby zajistil, že jak závazné stanovisko silničního správního úřadu, tak nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy, budou podrobena řádnému přezkumu dle § 149 odst. 7 správního řádu.

II. Odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102, se dále opravuje tak, že čísla dosavadních odstavců 81 až 86 se nahrazují čísly 55 až 60.

Odůvodnění:

1. Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
2. Soud zjistil, že v odůvodnění jeho rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102, došlo ke zřejmé nesprávnosti – k chybě v psaní. Tato zřejmá nesprávnost spočívá ve skutečnosti, že při závěrečné redakci textu rozsudku prostředky výpočetní techniky došlo v odůvodnění rozsudku k částečnému odstranění přednastaveného automatického mezititulkování a především k prokopírování dvou naprosto totožných pasáží, a to na místo odpovídající části odůvodnění rozsudku, kterého se účastníkům řízení ze strany soudu dostalo v rámci ústního vyhlášení rozsudku.
3. Skutečnost, že se v daném případě jedná o zřejmou nesprávnost, soud dovodil z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2012, sp. zn. II. ÚS 1456/11, ve kterém je mj. konstatováno, že „zjevná nesprávnost“ podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je neurčitým pojmem, jehož naplnění je třeba vždy dovozovat z kontextu skutkových a právních okolností (vztahujících se k opravovanému rozsudku a celé věci), respektive, že otázku „zjevnosti“ nesprávnosti je třeba hodnotit vždy z pohledu účastníka soudního řízení, jemuž je rozhodnutí adresováno, nikoliv soudu. V projednávaném případě se účastníkům řízení dostalo příslušného odůvodnění v rámci ústního vyhlášení rozsudku. Jinými slovy nosné důvody, pro které soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, byly účastníkům řízení sděleny soudem dne 30. 1. 2023. Účastníci řízení si tak museli být vědomi nesprávnosti v zaslaném rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102, a to nejen vzhledem k opakujícím se pasážím rozsudku, ale zejména s ohledem na ústní odůvodnění rozsudku během jednání dne 30. 1. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

4. S ohledem na znění ústního vyhlášení rozsudku soud přistoupil k vydání tohoto opravného usnesení a opravil odůvodnění rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102, tak, aby odůvodnění rozsudku, kterého se účastníkům řízení dostalo během jeho vyhlášení, odpovídalo písemnému vyhotovení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

V případě opravovaného rozsudku běží lhůta pro podání kasační stížnosti znovu od doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.